

Atstatyti, sugrąžinti, atpirkti

O dabar šitaip kalba VIEŠPATS, kuris tave sukūrė, Jokūbai, kuris tave padarė, Izraeli: „Nebijok, nes aš išpirkau tave; pašaukiau tave vardu, ir tu esi mano. Kai brisi per gilius vandenis, aš būsiu su tavimi, ir upėse tu nepaskęsi. Kai eisi per ugnį, nesudegsi, ir liepsnos tavęs nepraris, nes aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas, Izraelio Šventasis, kuris tave gelbsti. Tavo išpirkai atiduodu Egiptą, mainais už tave – Kušą ir Sebę. Kadangi tu man brangus, vertingas ir mylimas, aš atiduodu už tave kraštus ir mainais už tavo gyvybę tautas. Nebijok, nes aš su tavimi! Tavo palikuonis parvesiu iš rytų, surinksiu tave iš vakarų. Pasakysiu šiaurei: „Atiduok juos!“ ir pietums: „Nesulaikykite!“ Parvesk mano sūnus iš tolimų kraštų ir mano dukteris iš žemės pakraščių, kiekvieną, kuris vadinamas mano vardu, kiekvieną, kurį savo garbei aš sukūriau, pašaukiau ir parengiau.“ (Iz 43,1-7)

Kam teko patirti „tamsią naktį“ pagal Šv. Kryžiaus Joną arba Martyno Liuterio „Anfechtungen“, kuris reiškia tą pačią beviltišką sielos naktį, bet dažniausiai net neverčiamas į kitas kalbas, tas supras ir priims tai, ką per pranašą Izaiją kalba Dievas.

Izaijo laikotarpiu žlugo Izraelis, o ir Judėja kentėjo dideles politines bei dvasines įtampas. Vargas, tremtis ir neviltis, regis, neišvengiami išrinktosios tautos gyvenime. Bet staiga sušvinta paties Viešpaties pažadas, Jo mintis ir valia – atstatyti, sugrąžinti, atpirkti.

Ištikus netikėtai nelaimei, užklupus neįveikiamiems sunkumams susimąstome, ar tikrai viskas padaryta, ką reikėtų nuveikti arba kaip Dievui įtikti ir Jį permaldauti, kad gyvenimo tamsa nuslinktų ir būtis vėl įgautų šviesių spalvų bei prasmės.

Tai nepaprasta tema, ypač tuomet, kai esame akligatvyje, o kelio atgal nėra. Ji taip pat labai individuali, priklausomai nuo to, kokį skausmą turime kęsti, su kokiais iššūkiais susiduriame. Ir čia nėra didesnės ar mažesnės bėdos. Yra tik kiekvieno mūsų siela, gyvenimas su sava našta ir savu skausmu.

Įdėmiai skaitydami pranašo Izaijo knygos 43–čio skyriaus pirmas septynias eilutes galime patirti, jog Dievas pats yra su savo tauta, savo žmonėmis. Ir nors dieviškas teisumas leidžia įvykti tam, kas turi įvykti, Jo meilė veda į atstatymą ir atnaujinimą. Ir ne šiaip sau, bet tai glūdi paties Dievo troškime. Todėl Viešpats kalba ne apie prisigerinimą Jam, apeigų ar ritualų patobulinimą, bet apie savo valią ir troškimą.

Dievas prabyla apie Jokūbą ir Izraelį – pietinę ir šiaurinę tautos karalystes. Kalbėdamas tautai Jis primena, kad pats ją pašaukė, atpirko ir saugos, kad, kaip senomis dienomis, taip ateityje lydės ją ženklais.

Ir, kas mums ypač svarbu, kalbėdamas apie tautą ir geopolitinius pokyčius, Viešpats prabyla kitaip negu šio pasaulio galingieji, kurie ir senovėje, ir šiomis dienomis kalba apie gyventojų kiekį, socialinę sudėtį, kariuomenės galias, bendrąjį vidaus produktą ir ekonominį pakilimą ar nuosmukį. O Viešpaties širdis ir mintis paliečia kiekvieną žmogų. Kiekvieną.

Jis taria: „Parvesk mano sūnus iš tolimų kraštų ir mano dukteris iš žemės pakraščių, kiekvieną, kuris vadinamas mano vardu, kiekvieną, kurį savo garbei aš sukūriau, pašaukiau ir parengiau.“

„Sukūriau, pašaukiau ir parengiau.“ Šiuo atveju lietuviškas Šventojo Rašto vertimas neatspindi visos minties svarbos. Šiaip turėtume šiuos žodžius skaityti: „Sukūriau iš nieko, suteikiau pavidalą ir išstobulinau.“ Tokia šios frazės prasmė.

Šiandien mes, per Kristų būdami tie Dievo sūnūs ir dukterys, galime drąsiai prisimti šiuos žodžius sau, nes jie mums ir skirti. Kristaus kraujas, Šventasis Krikštas ir Dievo malonė sukūrė, apipavidalino ir tobulina mus. Tai nėra mūsų darbas ar nuopelnas. Ir šiandien kiekvieną mūsų Viešpats trokšta vesti iš tamsiausios nakties į gyvenimą.

Todėl linkiu mums visiems pasikliauti Jo vedimu ir pažadu, išstartu per pranašą Izaiją, kurio ir vardas reiškia – *Dievas gelbsti*.

**LELB vyskupas
Mindaugas Sabutis
Perspausdinta iš
www.sabutis.com,
2013 m. liepos 7 d.**

Koncertų sezoną atidarė čiurlioniukai

Gegužės 16 d. Vilniaus evangelikų reformatų bažnyčioje po pamaldų koncertavo M. K. Čiurlionio menų gimnazijos styginių kvartetas: Erika Ieva Eriksonaitė, Rugilė Šilalytė, Audinga Musteikytė ir Augustas Gocentas (mok. Irma Bakševičienė). Šis styginių kvartetas Lietuvos Nepriklausomybės atkūrimo 25-ųjų metų progą kovą Lietuvos Respublikos ambasadoriaus kvietimu viešėjo ir koncertavo Lenkijoje, Varšuvos Karalių rūmuose.

Reformatų bažnyčioje, kuri po žiemos dar neįšilus, kvartetas pakvietė paklausyti vieno kūrinio – čekų kompozitoriaus romantiko Antonino Leopoldo Dvoržako (1841–1904) kvarteto F-dur (Amerikietiškojo). Šį kūrinį kompozitorius parašė viešėdamas čekų bendruomenėje Ajovoje.

A. Dvoržakas labai žavėjosi violončele ir net kūrė jai atskirus kūrinius. Ir reformatų bažnyčioje atliktame styginių kvartete F-dur buvo girdėti specialiai violončelei skirti solinių intarpų, kuriuos puikiai atliko jaunasis violončelininkas Augustas Gocentas. Jis yra pernai

vykusio pirmojo nacionalinio forumo „*Ars Lituanica*“ metu surengto styginių instrumentų konkurso laureatas, laimėjęs pagrindinį prizą – teisę vienerius metus griežti meistro Valdo Stravinsko pagaminta violončele. Taip pat yra laimėjęs „Biržų

muzikos festivalio“ prizą – koncertą „Biržų muzikos festivalio“ 2015 metų sezono laikotarpiu. Augustas – vaikaitis šviesios atminties liuteronų diakono Kęstučio Jono Gocento, kuris ką tik atsikūrusioje Vilniaus reformatų bažnyčioje laikydavo pamaldas, pamokslaudavo, kai reformatai neturėjo savų kunigų, o liuteronų bažnyčioje dar šeiminkavo fotografai ir sportininkai...

Po koncerto gen. superintendantas kun. Tomas Šernas, dėkodamas čiurlioniukams už puikų koncertą, džiaugėsi, kad jaunieji muzikantai nepabūgo bažnyčioje tvyrančio šalčio, vylėsi, kad po šio pirmo koncertų bus ir daugiau.

Klausytojai, nors ir negausūs, buvo labai sužavėti kvarteto grojimu ir prisipažino, kad per kūną širpuliukai ėjo ne nuo šalčio, o nuo jaunųjų muzikantų grojimo.

Net tie, kurie nevaikšto į koncertus ir nesizavi „rimtąja muzika“, sakė, jog buvo taip gera ir gražu, kad net ašaras išspaudė...

D. Gudliauskienė

Motinos diena Vilniaus bažnyčioje

Vilniaus evangelikams reformatams gegužės 3-oji išaušo šviesi – ta diena brangi kiekvienam iš mūsų, juk prisimename savo Mamas. Motinos dienos pamaldas laikė gen. superintendantas kun. Tomas Šernas. Po pamaldų bažnyčioje improvizuotą koncertą pradėjo buvusi lietuvių kalbos mokytoja Olga Viederienė, perskaičiusi nežinomos autorės „Motinos laišką dukrai“ ir padėklavusi Birutės Lengvenienės eilėraščių „Nepalikim motinų vienų“. Keletą dainų, skirtų Motinoms, – italų kompozitoriaus A. Bikσιο ir A. Raudonikio – padainavo Henrikas Barauskas, akompanuojant žmonai Birutei. Džiugiai nustebino parapijietis Danas Arlauskas, kuris grojo gitara ir dainavo Bobo Dylano dainą. Ypač sužavėjo Tamaros Blažienės vadovaujamas Lietuvos graikų ansamblis „Patrida“, kuris el. pianino bei graikų muzikos instrumentų skambesiu atliko graikų liaudies dainų. Pabaigoje ansamblis padainavo ir ukrainiečių kompozitoriaus Platono Maiborodos dainą „Rušničiok“, skirdami ją savo ir visų mūsų iškeliavusių Amžinybėn Motinų atminimui.

Po Motinos dienai skirto koncerto neskubėjome skirstytis, dar mielai pabendravome agapėje prie arbatos puodelio, apimti įstabios bendrystės jausmo.

Lietuvos graikų ansamblis „Patrida“

Lietuvoje „oficialiai“ Motinos diena pradėta švęsti tarpukario Lietuvoje 1929 metais. *Lietuvos organizacijų posėdis š.m. kovo mėn. 24 d. nutarė kiekvienų metų gegužės pirmąjį sekmadienį minėti Motinos dieną. Motinos dienos minėjimas turi gilios pedagoginės reikšmės. Užsienių praktika tai aiškiai parodė*, – taip prasidėjo komiteto Motinos dienai organizuoti prašymas „Ponui švietimo ministeriui“, pasirašytas 1929 m. balandžio 4 d. Kaune šio komiteto pirmininkės Magdalenos Galdikienės.

Motinos dienos šventės pradininkų titulą jau „civilizuotais“ laikais savinasi britai. Esą Anglija buvo pirmoji pasaulyje šalis, kuri jau XVII amžiuje vieną dieną per metus dedikuodavo motinoms. Tai būdavo

ketvirtasis Gavėnios sekmadienis, dar vadinamas „Motinos sekmadieniu“. Tais laikais neturtingi žmonės siųsdavo savo vaikus tarnauti svetur, neretai toli nuo namų. Kartą per metus jie galėdavo aplankyti savo šeimas. Buvo nuspręsta, jog tam labiausiai tinkamas ketvirtasis Gavėnios sekmadienis. Iš pradžių vaikai aplankydavo „Motiną bažnyčią“ – artimiausią bažnyčią prie savo gimtųjų namų, o po to – savo motinas, joms dovanodavo gėlių žiedų, kurių priskindavo pakeliui namo. Šia proga mergaitės savo motinoms kepdavo ypatingus pyragus – „Simmel cakes“.

Parengė Viktorija Liauškaitė,
taip pat remtasi www.bernardinai.lt

Aurelijos Arlauskienės nuotraukos

Birutė ir Henrikas Barauskai

Eiles skaito Olga Viederienė

Ar žinote: Vingio botanikos sode – ir Lietuvos Reformacijos šaknys...

Gegužės 15 d. reformatės senjorės išsiruošė į tulpių žydėjimą, ne, ne į jomis garsėjantį Burbiškių dvarą, kuris sutraukia daug lietuvių, o į Vingio parko vakarinėje dalyje beveik prieš šimtą metų įkurtą Botanikos sodą.

Vilniaus universiteto botanikos sodo istorija labai įdomi ir svarbi mums, reformatams, nes yra susijusi su mūsų Reformacijos istorija, reformatų parapijos įkūrimu Vilniuje.

Vingio dvarvietė*, dar kitaip vadinama Lukiškės, priklausė miestui nuo 1441 metų.

1522 metais greta kitų didikų valdų atsiranda ir Radvilų žemės, o dvaras vadinamas Radvilų Lukiškėmis (1522–1593). Šiuose rūmuose, manoma, mediniuose, LDK kunigaikštis Mikalojus Radvila Juodasis jau apie 1550 m. evangelikams išskyrė didelę salę koplyčiai. Per viską naikinančius religinius karus išsaugotuose archyvuose dokumentuose rašoma, kad 1553 m. gruodžio 2 d. šiuose rūmuose buvo pradėtos laikyti pamaldos pagal Jono Kalvino liturgiją.

Kaip atrodė pamaldoms skirta patalpa, aprašyta 1908 m. Vilniaus Sinodo nutarimu išleistame leidinyje „*Monumenta Reformationis Polonicae et Lithuanicae*“, 10 ser., 1 sąs.**: *Pamaldoms buvo paskirta didelė salė; jos sienos buvo apmuštos juoda gelumbe su baltu kryžiumi priešakyje. Viduryje salės stovėjo stalas su baltu kryžiumi, ant stalo stovėjo dvi statulos, kur uždegdavo žvakes ei-*

nantiems Komunijos,“ – taip apsakė istorikas J. I. Kraševskis. Reformatai šioje vietoje veikė 1553–1561 m., vėliau persikėlė į patalpas miesto centre.

Mikalojaus Radvilos Juodojo Lukiškių rūmuose 1557 m. gruodžio 14 d. buvo sukviestas pirmasis Lietuvos reformatų bažnyčios Sinodas, kuriam vadovavo superintendentas Simonas Zacijus. (*Akta, tho iest*

sprawy zboru krzescianskiego Wilenskigo, ktore się poczeli Roku Panskiego 1557 miesiąca Decembra Dnia 14 – I. Lukšaitė. Reformacija..., p. 285.)

Po Radvilos Juodojo mirties vaikams perėjus į R. Katalikų tikėjimą, sūnus, Vilniaus vaivada Stanislovas Radvila 1593 m. vakarines Lukiškes padovanojo jėzuitams. Vadinamosios Jėzuitų Lukiškės tapo intelektualiu ir kultūriniu centru bei poilsio vieta (1593–1774). Čia vyko Akademijos mokslo laipsnių teikimo ceremonialai. Vaistažolių daržas minimas nuo 1646 m., iš gydomųjų žolelių padarytos tinktūros, antpilai buvo parduvinėjami jėzuitų vaistinėje. Uždarius Jėzuitų ordiną, 1774 m. rezidencija su žeme parduota Vilniaus vyskupui J. I. Masalskiui, kiek vėliau – P. Zubovui, kol 1801 m. atiteko gubernatoriui L. Benigsenui. Restauruoti rūmai virto puošnia vasaros rezidencija, čia vėl kunkuliavo kultūrinis gyvenimas.

Ruošiantis karui su Prancūzi-

XVII a. Jėzuitų Lukiškių tvora-siena

* pagal S. Gasparavičienės ir K. Labanausko surinktą medžiagą iš www.vilniausparkai.lt

** Lenkijos ir Lietuvos reformacijos paminklai. Pasiuntinys, 1911 m. spalio, Nr.10, 302 p.

Šulco varteliai

ja, čia tris mėnesius viešėjo caras Aleksandras I, kur ir sužinojo apie karo pradžią. Šį momentą aprašė rusų rašytojas Levas Tolstojus romane „Karas ir taika“ III knygoje (III sk., p. 14.), kai Rusijos caro garbei generolų adjutantų surengto pokylio metu jam pranešama, kad Napoleonas persikėlė per Nemuną ties Kaunu. Balius turėjo vykti specialiai architekto Mykolo Angelo Šulco (1769–1812 m. birželio 20 d.) pastatytame paviljone. Deja, dėl blogai apskaičiuotų konstrukcijų ar „diversijos“ atliekant baigiamuosius darbus šis pastatas sugriuvo. Po šios nelaimės, manoma, kad architektas M. A. Šulcas nusiskandino Neryje. Ekskursijų vadovai visada parodo Šulco vartelius, vedančius link upės, pro kuriuos architektas išėjo ir negrįžo...

Prancūzų kariuomenė dvaro pastatuose įrengė karo lauko ligoninę. Po karo dvarą perėmė valstybės įždas. Nuo 1826 m. čia buvo kareivinės, artilerijos mokykla, parako sandėliai.

Po 1850 m. įsteigiama ferma, plėtojamas pieno ir kumyso ūkis. 1870 metais nugriauti senųjų rūmų likučiai, bet išlikę pastatai tvarkomi. Šiandien senuosius laikus mena mūro tvora, keli pastatai, alėja. Rūmų

puošnumu galima grožėtis tik senuosiuose piešiniuose.

1919 m. 2 ha sklypas Vingyje J. Pilsuckio dokumentu perduodamas S. Batoro universitetui botanikos sodui steigti. 1926–1930 m. pastatytos oranžerijos tropiniams ir subtropiniams augalams eksponuoti, įrengta nedidelė aukštapelkė, pradėti kaupti kalnų augalai. Po karo nuniokotą Botanikos sodą stengiamasi atgaivinti, kaupiamos turtingos augalų kolekcijos, auginama per 4000 augalų rūšių ir veislių, statomi šiltnamiai. Gausėjant Vilniaus universiteto Gamtos mokslų fakultete specialybių ir vystantis mokslui, Botanikos sodo teritorija ir šiltnamiai nebeatenkino augančių poreikių, todėl buvo nuspręsta ieškoti naujo sklypo. 1974 metais buvo skirtas 150 ha sklypas Kairėnuose su sena dvarviete ir parku. Vingyje likęs Botanikos sodas pertvarkytas į Augalų sistematikos ir geografijos skyrių ir užima 7,5 ha.

Sode gražu visais metų laikais, bet pavasarį – ypatingai. Už XVII a. menančios tvoros teka Neris. Rytinėje pusėje – aukštas ir ilgas šlaitas, tad sodas tarsi šliejasi prie didelio kalno, atviroje įsauliui vietoje klesti visi augalai, net atvežti iš tolimų pietų kraštų. Šiaurės vėjus užstoja Vingio

parko pušynas.

Senjores sužavėjo Sakurų klonis, kuris nuostabus tiek pavasarį, tiek rudenį, net nežydintis – įspūdingas. Vingio skyriaus puošmena – obelis „August vaga“ kaip tik žydėjo ir pakerėjo savo grožiu ir didybe. Neįprasta ir pagal Mičiurino mokslą su paprastąja ieva sukryžmintą gausiai deranti trešnė, kurios skanias uogas labai mėgsta ir nebaigusias prinokti „švariai“ nulesa kėkštai...

Vingio botanikos sodo skyriaus vedėja – mokslo darbuotoja dr. Regina Juodkaitė. Jos mokslinio darbo kryptis yra tulpės: *Tulipa L.* genties augalų dekoratyvumas, vegetatyvinis dauginimas, atsparumas ligoms ir kt. Ši mokslininkė ir buvo senjorių ekskursijos po sodą vadovė, su meile, išmanymu vedžijusi, pasakojusi ne tik apie kiekvieną medį, krūmą, augalėlį, bet ir vietovės istoriją.

Jos patartos nusifotografavome prie reformatams svarbios vietos – Mikalojaus Radvilos Juodojo buvusių rūmų slenksčio, per kurį, pasak jos, galėjo žengti ir žavioji kunigaikščio M. Radvilos Juodojo pusseserė, Lenkijos–Lietuvos karalienė, Žygimanto Augusto žmona Barbora Radvilaitė...

D. Gudliauskienė

Senjorės ant Mikalojaus Radvilos Juodojo buv. rūmų pamatų

Tegul Kauno evangelikų reformatų parapijos ir bažnyčios praeitis išlaisvina viltį...

Istoriniais duomenimis, ev. reformatai Kaune niekada neturėjo savo bažnyčios. Reformatų tikėjimo žmonės daugiausia buvo vokiečių tautybės. Atvykę kunigai reformatams pamaldas laikydavo liuteronų bažnyčioje.

Kauno ev. liuteronų kunigo Andree (1726–1778) parapijos protokolų knygoje užrašyta, kad 1777 m. liepos 5 d., trečiadienį, liuteronų bažnyčioje prirengimo pamaldas laikė reformatų vokiečių kunigas Vladislovas Juozapas Kurnatovskis iš Kėdainių čia gyvenantiems reformatams, o liepos 6 d. – Komunijos pamaldas ir išdalė 14 komunikantų Šv. Vakarienę. * Vėliau tokių pamaldų būta dažniau.

Tarpukariu lietuvių reformatų gerokai padaugėjo, jų skaičius mieste perkopė tūkstantį. Pamaldos buvo laikomos liuteronų Šv. Trejybės bažnyčioje Muitinės gatvėje.

1930 m. birželio 24 d. Lietuvos ev. reformatų bažnyčios Sinode Biržuose buvo nutarta Kaune organizuoti atskirą reformatų parapiją, ir šis darbas buvo pavestas kun. Jonui Šepečiui, kuris tame Sinode buvo ordinuotas Papilio–Vilniaus distrikto superintendentu. Taip pat tame Sinode buvo nutarta imtis reformatų bažnyčios statybos Kaune, sudarytas statybos komitetas, į kurį, be kun. Jono Šepečio, įėjo kun. Povilas Jakubėnas, broliai kuratoriai Jonas ir Martynas Yčas bei kt.

Kun. J. Norvila leidinyje „Lietuvos evangelikų Bažnyčios Kalendaris 1990“ rašo, kad Kauno bažnyčios statybos reikalų komiteto pirmininku išrinktas kuratorius, savivaldybės sveikatos apsaugos skyriaus viršininkas dr. Jonas Puodžiūnas. Mūsų laikais Panevėžio reformatų bažnyčios statybos reikalais rūpinasi jo bendrapavardis kuratorius Petras Romualdas Puodžiūnas. Gal pastarajam bus lemta išvysti pastatytą ir veikiančią savo parapijos bažnyčią Panevėžyje...

Dar 1930 m. kovą Martynas Yčas, dr. Mykolas Devenis ir Gabrielis Macys išrūpino reformatų bažny-

čios statybai apie pusantro tūkstančio kv. metrų sklypą E. Ožeškienės gatvėje. Už sklypo nuomą kasmet miesto savivaldybei reikėjo atseikėti po 25 ct už kv. metrą. Be to, teko sumokėti 8000 Lt ugniagesiams, kad jie užleistų tą sklypą reformatams.

Lėšos bažnyčios statybai buvo renkamos visoje Lietuvoje. Buvo parduota žemė prie neveikiančios Deltuvos reformatų bažnyčios, 1937 m. gauta valstybės parama 25 000 Lt, bažnyčios statybai aukoti buvo kviečiami visos Lietuvos reformatai, taip pat gyvenantieji užsienyje.

Pirmąjį Kauno bažnyčios projektą parengė iškilus tų laikų architektas V. Michelevičius. Bažnyčia turėjo būti suprojektuota per du aukštus, kad po vienu stogu tilptų parapijos ir konfirmantų salės, butai bažnyčios tarnautojams – pirmame ir 192 sėdimų vietų bažnyčios patalpa – antrame aukšte. Smailiaviršūnį bokštą turėjo vainikuoti kryžius. Tačiau šio architekto projektas nebuvo patvirtintas Valstybės Statybos taryboje, įžvelgiant neatitikimų tarp projekto stiliaus ir architektūrinės aplinkos. Kaunui buvo numatyta naujo, modernaus miesto ateitis. Perprojektuoti naujai buvo pakviestas Karolis Reisonas (Kārlis Reisons, 1894–1981) – latvių kilmės Lietuvos architektas, tuo metu gyvenęs ir dirbęs Kaune.

Karolio Reisono 1937 m. suprojektuota evangelikų reformatų bažnyčia E. Ožeškienės gatvėje buvo puikios modernistinės architektūros, labai panaši į jo jau suprojektuotą ir pradėtą statyti Lietuvos nepriklausomybės dešimtmečio proga Romos katalikų Kristaus Prisikėlimo bažnyčią Žaliakalnyje.

Statybos darbai buvo pradėti 1937 metų lapkritį. Statybą vykdė rangovai S. Gurevičius ir J. Judelevičius. Darbus prižiūrėjo technikas

kuratorius Martynas Dilys.

Išorės statybos darbai užbaigti 1938 m., o vidus buvo įrenginėjamas dar dvejus metus.

Pokariu buvo nugriauta viršutinė bažnyčios bokšto dalis, o nacionalizuotas pastatas paverstas tabako bei alaus fabrikų sandėliu, kuriuo naudotasi iki 1952 metų. Tų metų kovo 13 d. Kauno miesto vykdomojo komiteto sprendimu pastatas perduotas VRM Kauno specialiosios mokyklos žinion, įpareigojant jį pritaikyti valgyklai ir įrengti sporto salę.

Prasidėjus Sąjūdžio judėjimui, visoje Lietuvoje kilo tautinio ir religinio atgimimo banga, žadanti laukiamų pokyčių. 1988 metų rudenį kauniečiai reformatai ėmė burtis į parapiją. 1989 m. rugsėjo 24 d., sekmadienį, per spaudą reformatai buvo sukviesti pamaldoms į liuteronų atgautą Šv. Trejybės bažnyčią. O po pusmečio, 1990 metų vasario 25 d., diakonas Julius Norvila, neprarasdamas vilties, pakvietė kauniečius pasimelsti prie reformatams uždarytų Kauno reformatų bažnyčios durų E. Ožeškienės gatvėje.

1990 metais Lietuvos kultūros paveldo globos Kauno taryba apsvarstė evangelikų reformatų bažnyčios tvarkymo eigą ir nusprendė, kad *pastatas turi būti grąžintas parapijai ir atstatytas tiksliai laikantis K. Reisono projekto.*

Reformatai dar ilgai glaudėsi pas liuteronus. Šiuo metu nors ir leidžiama laikyti pamaldas buvusioje VRM Kauno specialiosios mokyklos sporto salėje, pastatas tebėra Mykolo Romerio universiteto nuosavybė, juo naudojasi šios aukštosios mokyklos Viešojo saugumo fakultetas. Gal tikinčiųjų maldos bus išklaustos, juk žmonėms nežinomi Dievo planai...

Dalija Gudliauskienė

* *Sėjėjas*, 1938, Nr. 9, 1822 psl.

SEKMINĖS PANEVĖŽYJE

Gegužės 24 d. panevėžiečiai reformatai rinkosi į pamaldas šventi nuostabią šventę – Sekminės su Viešpaties Vakarienės sakramentu. Į pamaldas pirmieji susirinko choristai, nešini berželių šakelėmis ir pavasariinių gėlių žiedais. Skubėjo papuošti bažnytėlę šventinėms pamaldoms. Mūsų džiaugsmui, žydinčių gėlių atsinešė dar keletas parapijiečių. Taigi stengėmės, kad šventovėje vyrautų šventiška nuotaika.

Chorui giedant giesmę apie Sekminės, kunigas Tomas Šernas ir lektorius Vaidotas Ickys atvyko į presbiteriją. Pamaldos prasidėjo lektoriaus Vaidoto Ickio ištraukų iš Šv. Rašto skaitymu, jo balsas skambėjo raiškiai ir pamaldžiai.

Lietuvos evangelikų reformatų gen. superintendantas kun. Tomas Šernas vedė pamaldų liturgiją ir savo pamoksle visiems priminė, kad Sekminių dieną Dievo malone gimė krikščionių Bažnyčia, tai Šv. Dvasios atsiuntimo ir Bažnyčios įkūrimo šventė. Pamoksle labai nuoširdžiai buvo kalbama, kad labiausiai žmonėms rūpimi kasdieniai dalykai sėkmingiau sprendžiami pasitelkiant Šv. Dvasią, kuri sustiprina mus svarbiausiais gyvenime Meile, Tikėjimu ir Laisve.

Pamaldos baigėsi choro giesme – padėka Viešpačiui už rytą, už dieną, už rūpestį kiekviena, o svarbiausia, kad meilėje gyventi moko mus visus.

Po pamaldų susirinkome į agapę, kurios metu nuoširdžiai pasidalijome prisiminimais. Visus sužavėjo parapijietės, garbės seniūnės Marytės Naktinienės pasakojimas apie pokario metų įvairius nutikimus ir ne vienam prašančiajam suteiktą

pagalbą. Kunigui Tomui Šernui gimė puiki mintis šiuos ir kitus prisiminimus užrašyti, pavadinant visa tai „Gyvenimas prie kelio“.

Pasibaigus agapei, pasidžiaugėme nuoširdžia bendryste, atsisveikindami palinkėjome vieni kitiems Dievo vedimo.

Sigita Audickienė

GAME PLAN

JEREMIAH 29: 11-12

Sporto stovykla
„ŽAIDIMO PLANAS“

**Antrą kartą sporto stovykla „Žaidimo planas“ organizuojama
Kėdainiuose liepos 18–25 d.**

Stovyklos direktorė Eglė Grucytė, tel. +370 699 19871,
el. p.: eglukas75@hotmail.com.

Stovyklos kapelionas kun. Raimondas Stankevičius, tel. +370
655 43678, el. p. raimondas@ref.lt

Lietuvos Biblijos Draugijos buv. pirmajam Prezidentui kun. VACLOVUI ALIULIUI MIC

2015 m. gegužės 26 d. Amžinybėn iškeliavo išties didis Žmogus, vienas iškiliausių katalikų kunigų, visuomenės veikėju, Šventojo Rašto žinovu, Persitvarkymo Sąjūdžio aktyvistu, rašytojas, intelektualas vienuolis marijonas kun. Vaclovas Aliulis. Neįmanoma čia išvardyti visų Jo veiklos sferų, nes per ilgą, daugiau nei 70 metų, tarnystės laiką Jis nuveikė labai daug. Šia žinia nenušviesi viso Jo kelio. Ta duoklė priklauso geriau Jį pažinojusiems, artimai su Juo bendravusiems katalikybės išpažinėjams.

Esu dėkinga lemčiai, kad nuo pat Lietuvos Biblijos draugijos įkūrimo teko būti, darbuotis, netoli Jo (ilgą laiką Jis buvo LBD Prezidentas), LBD posėdžiuose gėrėtis Jo išmintimi ir geranoriškumu, meile visiems žmonėms. Man atrodė, kad iš visų LBD direktorių tarybos narių didžiausiu dėmesiu Jis apdovanodavo mus, reformatus, – šviesios atminties Mykolą Mikalajūną ir mane. Pasisveikindamas visada pabučiuodavo į kaktą, paklausdavo, kaip gyvena reformatai, drauge su mumis išgyveno dėl mūsų vidaus nesutarimų ir labai džiaugėsi, kai vėl įžengėme į savo bažnyčią.

2007 metais parašė atsiminimų, savo gyvenimo, knygą „Vieno žąsiaganio istorija“. Tai daugiau negu vieno pagyvenusio kunigo ir visuomenininko atsiminimai. Tai labai šiltas, atviras, kartais gaudžiai linksmas, drauge ir (auto)ironiškas pasakojimas apie Jo paties, Jo gausios šeimos nelengvą gyvenimą ir... savotiškas nusižeminimas tokiu gyvenimo aprašymo pavadinimu. Šią knygą gavau dovanų iš Jo rankų su autografu: „Labai ištikimai LBD žymūnei dr. Renatai Bareikienei – broliškai V. Aliulis“.

Šiandien skalsu žodžių... Pagalvojau, kad ta liūdna proga mūsų „V.r.ž.“ skaitytojams gal bus įdomu per mane, mano sąsajas su tuo didžiu žmogumi, sužinoti apie šią asmenybę daugiau, o ji geriausiai atsiskleidžia savuosiuose prisiminimuose... Kunigo dovanotą prisiminimų knygą branginu dėl įvairių priežasčių: galiu iš arti pažvelgti

į katalikų kunigo gyvenimą, kurį Jis piešia labai atvirai, taip pat joje dokumentaliai nušviesta Lietuvos Persitvarkymo Sąjūdžio veikla, pradedant 1989 metais, nuo pat Steigiamojo suvažiavimo. V. Aliulis buvo aktyvus Persitvarkymo Sąjūdžio dalyvis.

Dar nežinojau, kad gavusi dovanų Jo gyvenimo knygą turėsiu garbės pakalbėti per jos pristatymą visuomenei. Autorius panoro išgirsti protestantės mintis. Žinoma, į pristatymą susirinko daugybė žmonių, taip pat aukštųjų Katalikų Bažnyčios hierarchų, intelektualų, filosofų. Patirties kalbėti viešai pakanka, bet tąsyk jaudinausi nežmoniškai, jutau didelę ir konfesinę atsakomybę...

KELETAS MANO IŠSAKYTŲ MINČIŲ APIE KUN. V. ALIULIO KNYGĄ „VIENO ŽĄSIAGANIO ISTORIJA“: Man didelė garbė kalbėti šiame renginyje. Pristatomos knygos terminais, tai didelė malonė. Knyga stebina. Pirmiausia puikia autoriaus atmintimi. Su daugybe žmonių bendrauta... ir beveik visų jų vardus ir pavardes mena. Ir apie kiekvieną iš jų kalba su didele meile ir švelnumu.

Skaitydama šią knygą jaučiausi tarsi būčiau pažįstamų žmonių būryje, tiek daug mokslininkų, protestantų ir katalikų kunigų, su kuriais teko ir tenka bendrauti. Džiugu, kad knygoje atsirado vietos ir Lietuvos Biblijos draugijos veiklai, prisiminti net dalyvių vardai ir pavardės. Labai šiltai atsiliepiama apie bendravimą su *broliais evangelikais*. Minimalas evangelikų liuteronų vyskupas Jonas Viktoras Kalvanas snj., kuris, gerai mokėdamas graikų kalbą ir puikiai išmanydamas teologiją, davė vertingų pastabų rengiant Naujojo

Testamento leidimą 1972 metais. Jie bendradarbiavo iki J. V. Kalvano mirties. Bičiulystė neužgeso ir su sūnumi J. V. Kalvanu jaunesniu, ir su naujuoju vyskupu Mindaugu Sabučiu. Šiltai atsiliepta ir apie baptistą Albertą Latužį bei adventistą Danielių Oželį, kurie irgi labai aktyviai dalyvavo verčiant ir redaguojant LBD spaudai rengiamą ekumeninį Šventąjį Raštą.

Bendradarbiaudama su kunigu Vaclovu Aliuliu ekumeninėje veikloje, dar kartą įsitikinau, koks yra svarbus žmogaus ryšys su žmogumi. Tai Jo dėka mums su vyru teko laimėti iš visai arti pamatyti, rankos paspaudimu pasisveikinti su Popiežiumi Jonu Pauliumi II Šv. Jonų bažnyčioje. Už tai esu Jam labai dėkinga.

Žavi autoriaus atvirumas nuo knygos pradžios (skyrelio „Kur jūs, mano mielosios?“; romantiškų anksityvųjų svajonių: *Po žaliuojančią pievą braidysim, o mergaitė tu mano dienių. Vyturiukas aukštai debesyse giesmę trauks iš svajonių manų*) iki pabaigos (skyriaus „Kunigo maldos“). Išskirtinis skyrius – „Mano nesėkmių katalogas“, ypač pirmoji nesėkmė. Kad dabar mokiniai tokias „nesėkmes“ atsimintų visą gyvenimą... Knyga persmelkta meilumo artimiesiems (tėvulis, mamutė...), aplinkiniams, bet drauge joje atsiskleidžia ir didelis reiklumas sau ir kitiems, stulbinantis pareigos jausmas.

Šioje knygoje skaitytojui kaip ant delno Jo, katalikų kunigo, gyvenimas – pradedant vaikyste ir jaunyste, jos polėkais, iki brandos amžiaus. Būti kunigu nėra lengva, tai ypatinga tarnystė, nesulyginama su jokia kitu darbu: reikia pašaukimo, žinių, meilės ir užuojautos žmonėms, reikia būti su jais jų džiaugsmo akimirkomis, silpnumo momentais ir didelio liūdesio valandomis. Būti katalikų kunigu, nesulaužiusiu duotų įžadų ir kuriam skaistybė yra viena didžiausių gyvenimo vertybių, ypač sunku (Kodėl nusilpstame?). Reikia ne tik pašaukimo, talento, ištvėmės, bet ir didelio pasišventimo, gilaus tikėjimo ir pasitikėjimo Dievu ir mūsų

Atpirkėju Jėzumi Kristumi, nuolatinės maldos, kad visą šitą tarnystę priimtumei kaip malonę – kaip Dievo siųstą malonę. Ir nuėjus ilgą kunigystės kelią pasakyti: *Pavydėtina kunigo dalia. Jei tik jis bus savo vietoje, jis daug gera padarys žmonėms paprastu paprasčiausiu nuoširdžiu savo poelgiu ar posakiu.* Svarbiausia, Jo žodžiais, yra meilė ir malda.

ĮSIMINTINI FILOSOFO V. ALIŠAUSKO ŽODŽIAI KNYGOS KE-TVIRTAJAME VIRŠELYJE: Kunigas? Ne tik. Visuomenės veikėjas? Ne tik. Intelektualas? Ne tik.

Šį vardijimą galima tęsti ir tęsti... Pabandysiu:

DVASIOS GALIŪNAS? Ne tik. „Jeigu Jėzus prarado viską, tai ir aš su juo. Dvasinės lavybos krūvis gali tapti sunkus, jei pasilpsta tikėjimo dvasia, atslūgsta reiklumas pačiam sau (Kodėl pasilpstame?).“

TURINTIS PUIKIĄ INTUICIJĄ? Ne tik. Numatymas, kad Vojtyla bus paskirtas popiežiumi.

LAIMINGAS ŽMOGUS? Ne tik. Žvelgdamas atgal į netrumpą savo amželį, ir aš galiu tarti: „Esu vienas iš laimingųjų.“

GILIAI PAMALDUS? Ne tik.

Iki galo pavedantis save Dievo globai žmogus.

TYRAŠIRDIS? TAIP.

Savo pasisakymą noriu baigti Jėzaus Kalno pamokslo žodžiais: „Palaiminti tyraširdžiai, jie pelnys dangų.“

TIKRAI, TIKRAI. KUNIGAS VACLOVAS ALIULIS JAU PELNĖ DANGŲ...

Dr. Renata Bareikienė
LBD direktorių tarybos narė

2015 m. Biržų miesto šventės koncepcija

Gegužės 5 dieną Biržų rajono savivaldybės meras Valdemaras Valkiūnas buvo sukvietas Biržų krašto religinių bendruomenių kunigus, norėdamas pasitarti, kokia turėtų būti Biržų miesto šventė. Susitikime dalyvavo Biržų Šv. Jono Krikštytojo bažnyčios klebonas Algis Neverauskas, Evangelikų reformatų bažnyčios vice-superintendentas Rimas Mikalauskas, Biržų sekmininkų bažnyčios pastorius Linas Šnaras, naujasis Biržų jungtinės metodistų bažnyčios kunigas Giedrius Jablonskis ir Evangelikų liuteronų bažnyčios kunigas Juozas Mišeikis.

Biržų krašto religinių bendruomenių kunigai išreiškė susirūpinimą dėl būsimosios aludarių šventės organizavimo reikalingumo. Jie teigė, kad tokia šventė skatins alkoholio vartojimą ir siūlė rengti Biržų krašto amatų, Vasaros, Duonos ar Lino šventes.

Savivaldybės meras Valdemaras Valkiūnas akcentavo, kad pirmąjį vasaros savaitgalį, birželio 6 d., organizuojama šventė Biržuose turėtų pradėti vasaros ir turizmo sezoną. Aludarystės tradicijos Lietuvoje nuo seniai siejamos su Biržų kraštu. Nepritarus ir kitoms Biržų miesto

visuomeninėms organizacijoms bei suabejojus dėl tokios šventės koncepcijos verslininkams, aludarių šventės buvo atsisakyta.

Biržų miesto šventę nutarta rengti rugpjūčio 1–2 dienomis, jos metu planuojamas tradiciniu tapsiantis bėgimas „Biržų kilometrai“. Tam pritarė ne tik meras V. Valkiūnas, bet ir naujai išrinkti savivaldybės mero pavaduotoja Irutė Varzienė bei savivaldybės administracijos direktorius Rimantas Pauža, Biržų krašto muziejaus „Sėla“ direktorius Gintaras Butkevičius, UAB „Biržų duona“ komercijos direktorius Andrius Kurganovas, kiti savivaldybės administracijos skyrių bei padalinių vadovai ir specialistai.

Pagrindinė 2015 metų Biržų miesto šventės koncepcija – šiais metais paminėti Mikalojaus Radvilos Juodojo ir Mikalojaus Radvilos Rudojo 500 metų gimimo jubiliejus, pabrėžiant Biržų miesto, kaip Radvilų kunigaikštystės centro, įtaką Lietuvai ir istorinį bei kultūrinį šios garsios giminės palikimą.

Parengta pagal Biržų rajono savivaldybės informaciją

A.A.

Aš viską apgailėjau; kelionė pabaigta. Aš Dangų paveldėjau, gėriuos jau jo šviesa...

Dangaus gėlių daržely aš įgijau, nūnai, jau pergalės vainiką iš amžinų žiedų...

358 giesmė iš „Evangelikų giesmynas su maldomis“

Mirus biržietei reformatei OTILIJAI ALDONAI KRISIUKĖNAITEI-JUKONIENEI nuoširdžiai užjaučiame seseris Vandą, Marytę, Reginą, Danutę ir Danguolę, brolių Ričardą, sūnus Vidmantą ir Petrą, vaikaičių – Biržų parapijos pirmininką Merūną bei kitus artimuosius.

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

PSALMĖS: pasakojimas apie vietą tarp dviejų pasaulių

Tai buvo pirmasis mano semestras Trinity universitete, kuriame studijavau beveik prieš devynerius metus. Dr. Magary aiškino Rūtos knygos gramatiką ir sintaksę. Jis mylėjo kiekvieną *jotą* ir kiekvieną Dievo žodžio dalelę. Kiekviena raidė, kiekvienas brūkšnelis jam buvo brangus ir prasmingas. Nė trumpiausias žodelis nebuvo tuščias.

Tą patį pusmetį buvo dėstomas ir Psalmių knygos kursas. Dr. W. Van Gemerenas tarsi pakylėjo mus aukštytyn ir atvėrė psalmių pasaulį. Žiūrėkit! Štai dykuma, o čia – žalios ganyklos ir kalvos. Štai miškai, štai mūšio laukas, štai mirties šešėlio slėnis. Pažvelkite! Štai gluosniai, ant kurių šakų izraelitai pasikabindavo arfas. Štai vieta, kur mes galime pasislėpti Visagalio šešėlyje.

Šie du dėstytojai tarsi pasiūlė man po puodelį šalto vandens, ir tik tada aš supratau, kad visą gyvenimą aš kenčiau troškulį. Keletą dienų, klausantis šių dėstytojų mokymo, mano širdis degė, ją vėrė skausmas. Sėdėdama auditorijoje ir klausydama dėstomo hebrajų kalbos kurso, verkiau, nes dėstytojui skaitant Žodį aš girdėjau savojo Dievo balsą.

Štai keletas pamokų, kurias aš išmokau iš šių dėstytojų, apie tai, kaip skaityti psalmes.

1. Psalmės yra pasakojimas

Psalmės yra pasakojimas. Ir šis pasakojimas turi pradžią ir pabaigą. Pirmosios dvi psalmės tarsi paruošia dirvą likusiai knygos daliai. Dr. Van Gemerenas sakyty, kad čia, pačioje

pradžioje, pristatomos visos visų kitų 148 psalmių temos. Šis pasakojimas turi ir pabaigą. Paskutiniosios penkios psalmės yra šlovinimo psalmės, vadinamosios Aleliuja psalmės – jos yra visos Psalmių knygos istorijos kulminacija.

Psalmių knygą galima suskirstyti į penkias dalis – jų tiek pat, kaip ir Įstatymo knygų, kurios sudaro Penkiaknygę. Kiekviena knyga pasižymi tam tikromis savybėmis, turi vyraujančius rašytojus ir temas.

I dalis: 1-41 psalmės

II dalis: 42-72 psalmės

III dalis: 73-89 psalmės

IV dalis: 90-106 psalmės

V dalis: 107-150 psalmės

Pavyzdžiui, IV knyga prasideda Mozės malda. Mozės asmuo primena kūrimo istoriją, didįjį išėjimą ir keturiasdešimt metų klajones dykumoje. Būtent šios temos ir vyrauja IV psalmių knygoje. Kiekviena knyga baigiasi panašia doksologija: „*Palaimintas tebūna Viešpats, Izraelio Dievas, per amžių amžius! Amen! Amen!*“ (Ps 41, 13; I knygos doksologija).

Kadangi kiekviena minėta *Psalmių knygos* dalis yra atskira istorija, prasminga yra kiekvienos psalmės vieta, kiekviena eilutė, kiekvienas žodis. 150 psalmių nėra išdėstytos atsitiktinai. Kai mes skaitome ir interpretuojame kurią nors psalmę, labai svarbu perskaityti užrašytąsias ir prieš ją, ir po jos. Kiekviena psalmė – viena didžiulio pasakojimo scena. Norint suprasti konkrečios psalmės siužetą, naudinga patyrinėti jos kontekstą, jos vietą, klausimus ir rūpesčius, kuriuos asmuo išsako

psalmėje užrašyta malda.

Taigi, pavyzdžiui, 111 ir 112 psalmės turi būti skaitomos kartu. Jos prasideda tais pačiais žodžiais: „*Girkite Viešpatį!*“ 111 psalmė pasakoja apie Jahvę, o 112 – apie palaimintą žmogų. Skaitydami šias dvi psalmes matome, kad palaimintą žmogų su Viešpačiu susieja „*Viešpaties baimė*“, kuri yra išminties pradžia (Ps 111, 10). Taigi Viešpaties baimė sujungia šias dvi psalmes.

Kadangi *Psalmių knyga* yra rišlus pasakojimas, 150 psalmių keičia viena kitą, ir tai vyksta neatsitiktinai, o tam tikra tvarka. Žvelgdami „iš paukščio skrydžio“, matome, kad psalmėse raudą pakeičia gyrius, chaosą – tvarka, konfliktus – sprendimai, gėdą – šlovė, tarsi viena kitą keistų orientacija, dezorientacija ir nauja kryptis. Kartais veiksmas vyksta greitai – kiekvienoje eilutėje, kiekviename skyriuje. Kita vertus, kartkartėmis veiksmas gali apimti net keletą skyrių. Kartais temos keičiasi taip sparčiai, kaip kinta peizažas važiuojant greitkelio. Pradžioje matome kalną kažkur horizonte; netrukus jis priartėja, ir štai – jis jau už mūsų.

Taigi 23 psalmė yra paguodos psalmė dėl 22 psalmėje išsakytos raudos. „*Viešpats yra mano ganytojas*“ – tai atsakymas į Dovydo klausimą: „*Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?*“ Šios dvi psalmės yra įtrauktos į didesnę psalmių knygos dalį, kalbančią apie Karalystę, o ganytojas Senajame Testamente simbolizuoja karalių.

20 psalmėje Dovydas dėkojo Dievui už tai, kad Jis gelbsti savo pa-

teptąjį. 24 psalmėje Dovydas skelbia: „*Kas tas šlovės Karalius? Kareivijų Viešpats – Jis yra šlovės Karalius.*“ Tema pasikeitė: nuo žemiškojo karaliaus pereita prie Dangaus karaliaus.

2. Psalmės yra kelias

Krikščionys gyvena tarp dviejų pasaulių: mes palikome senąjį gyvenimą ir kaip piligrimai keliaujame į Dangiškąjį miestą. Psalmės – tarsi ta vieta, kuria driekiasi kelias tarp šių dviejų pasaulių.

Dovydas, Mozė, Asafas, Korės sūnūs buvo žmonės, kadaise ėję šiuo siauru keliu. Jie pažinojo šios dykumos reljefą. Jie mums parodė, kad yra du keliai: galime Išminties keliu eiti į Gyvenimo miestą arba, eidami Kvailių keliu, galime grįžti į Mirties miestą. Kiekvieną dieną, darydami bet kokią sprendimą, mes žengiamo žingsnius kuria nors kryptimi. Mes galime nukreipti savo žvilgsnius arba į gyvenimą, arba į mirtį.

Psalmininkai nepaliko mūsų maitintis tik sausu maistu. Ne, jie išraižė kalnų uolas plikomis rankomis ir iškasė gilius šulinius, kuriuose niekuomet nesibaigia vanduo. Tai jie pastatė senovines uolas, kurios atlaikė laiko išbandymus. Jie nutiesė kelią savo maldomis, savo ašaromis, džiaugsmu, pralietu krauju, savo stiprybe ir giesmėmis. Jie parodė mums kelią, kuris veda į Sioną.

Bet jiems patiems nepavyko ten nukeliauti. Jie mirė. Jie nebaigė tiesti kelio.

Jėzus Kristus, Dievo Sūnus, atėjo ir vaikščiojo šiuo *Psalmių knygoje* aprašytu keliu. Jis nuėjo į dykumą. Jis tarė Žodį, ir kalnai buvo perkelti. Jo žingsniai buvo tvirti; Jis niekada nesižvalgė atgal. Savo ašaromis, savo prakaitu, savo krauju Jis nutiesė kelią pas Tėvą – Jis nuėjo visą kelią iki Golgotos, kur atidavė savo gyvybę ir tarė: „*Atlikta.*“

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Jis yra tas pasakojimas, Jis yra tas, kuriame mes galime pasislėpti.

Irene Sun

<http://waitinginthewaters.blogspot.com/>

vertė Žaneta Lazauskaitė

Perspauzdinta iš www.btz.lt

INFORMACIJA

Gegužės 3 d. šventėme Motinos dieną. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje po pamaldų keletą dainų padainavo Henrikas Barauskas, akompanuojant žmonai Birutei, grojo gitara ir dainavo Danas Arlauskas, graikų liaudies dainas, pritariant graikų muzikos instrumentams, atliko Tamaros Blažienės vadovaujamas Lietuvos graikų ansamblis „Patrida“, pabaigoje padainuota ir ukrainiečių kompozitoriaus Platono Maiborodos daina „Rušničiok“, paskirta Amžinybėn iškeliavusių Motinų atminimui.

Gegužės 9 d. Batakių ev. liuteronų parapijoje vyko „Giesmių giesmelė 2015“. Šie metai šiai parapijai yra jubiliejiniai – prieš 130 metų buvo pastatyta ir pašventinta (1885 m. spalio 27 d.) Batakių bažnyčia.

Gegužės 14 d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje buvo laikomos Šeštinių pamaldos su Konfirmacija – krikščionišką tikėjimą reformatų išpažinime patvirtino dvi vyresnio amžiaus vilnietės.

Po pamaldų pabendrauta prie kavos ar arbatos puodelio, aptarti artimiausi įvykiai, sutarta šiltuoju laiku atnaujinti budėjimą bažnyčioje, kad kuo daugiau praeivių, turistų galėtų pasigrožėti unikaliomis kesoninėmis

lubomis, susipažinti su protestantiškos bažnyčios vidaus puošyba.

Gegužės 16 d. Vilniaus ev. reformatų bažnyčioje po pamaldų koncertavo M. K. Čiurlionio menų gimnazijos styginių kvartetas (Erika Ieva Eriksonaitė, Rugilė Šilalytė, Audinga Musteikytė ir Augustas Gocentas, mok. Irma Bakševičienė), pagroję čekų kompozitoriaus romantiko Antonino Leopoldo Dvoržako Kvartetą F-dur (Amerikietis).

Gegužės 24 d. kartu su visa Vakarų krikščionių Bažnyčia šventėme Sekmines – minėjome Jėzaus pažado išpildymą – Šventosios Dvasios atsiuntimą, ši diena dar vadinama Bažnyčios gimtadieniu. Vilniaus reformatų bažnyčioje šventines pamaldas laikė visi trys dvasininkai: gen. superintendentas kun. Tomas Šernas, parapijos klebonas Raimondas Stankevičius ir lektorius, XFM radijo „Reformatų žinia“ laidos vedėjas Vaidotas Ickys. Per pamaldas giedojo reformatų choras „Giesmė“, vadovaujamas Janinos Pamarnackienės. Po pamaldų kunigai skubėjo į kitų parapijų bažnyčias: Kauną, Panevėžį, Kėdaičius, kuriose taip pat vyko Sekminių pamaldos su Viešpaties Vakariene, chorų giesmėmis.

Sveikiname

*parapijietį, fizikos mokslų daktarą
POVILĄ ALGIMANTĄ JAŠINSKĄ,
gegužės 13 d. atšventusį
80-ies metų sukaktį.*

*Linkime Jubiliatui neblėstančios energijos,
sveikatos ir Viešpaties palaimos!*

Vilniaus ev. reformatų parapijos seniūnų taryba

Leidinio spaudos rėmėjas

Birbinių g. 4a, LT-02121, Vilnius
tel.: +370 5 2627585
mob.tel.: +370 655 24403
Linksmoji g.5, LT-02041, Vilnius
tel.: +370 5 2639004
mob.tel.: +370 652 11944
www.klion.lt

Jau dvidešimt antrą vasarą vyks

vaikų vasaros stovykla NemRadas

visų pamėgtoje vietoje – Nemunėlio Radviliškyje, Biržų rajone,
mokyklos patalpose, netoli dviejų upių,
Nemunėlio ir Apaščios santakos **birželio 27 – liepos 4 dienomis.**

Laukiama stovyklautojų
nuo 7 iki 13 metų.

Stovyklos direktorius – Laurynas Jankevičius.

Daugiau informacijos tel. 8 681 29342 ar el. p.: laurynas.jankevicius@gmail.com

Laida EVANGELIKAMS
„KELIAS“

Per „LRT Kultūra“ –
kas antrą šeštadienį 10.15 val.

kartojama per tą patį kanalą
kitą šeštadienį 10.15 val.

Laidos redaktorė ir režisierė
Irena Morkevičienė,
iremor@lrt.lt
tel. 861410765

Laiškus redakcijai galite rašyti:

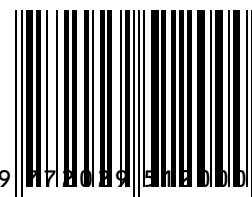
Pylimo 20-13, Vilnius,
Vilniaus ev. reformatų parapijos raštinė,
el.paštas: dalija@mail.lt

Parengė Dalija Gudliauskienė,
tel. 8 685 74 951

Redagavo, spausdino
Danutė Kavaliauskienė,
Damian Finer

Leidėjas:
Vilniaus ev. reformatų parapija
Tiražas 100 egz.

Leidėjai straipsnius taisyti ir trumpina
savo nuožiūra

Laikraštis platinamas už auką.
Leidžiamas tik iš surinktų aukų.